

vsečloveško neomejena in topla, da mora sleherni njegov lesorez zbuditi v vsakem umetniško dovzetnem gledalcu res čutno ugodje in čisto prvinski užitek na tej tako osebni in hkratu občečloveški umetnosti.

*

Prireditve, kakor je bila ta razstava, so izrednega pomena za nas vse: za občinstvo kakor tudi za umetnike. Potrebne so nam, da nam pokažejo, kaj in kako se ustvarja izven ozkega in zaprtega slovenskega sveta. Če so velike slikarske in kiparske razstave tujcev težko mogoče, bi vsaj pogloblitve evropske grafične tvorce mogli videti doma v izvorniku brez posebnih žrtev. Za vzgojo obeh — ustvarjajočih in uživajočih — bi bili taki pregledi neizmerno koristni; saj je grafika in zanimanje zanjo pri nas komaj v povojih. Pa tudi je že zadnji čas, da se ozremo vsaj k najbližjim sosedom. Komaj nekaj ur je iz Ljubljane do Zagreba in vendar nam je — do mala vsem nam v Ljubljani in v Zagrebu — sosedna umetnost še čisto tuja. Razstave, kakršna je bila decembrska, nas morejo obvarovati pred kritičnim podcenjevanjem sosedov pa tudi pred prav tako napačnim precenjevanjem lastnega dela. Oboje je za naš razvoj enako škodljivo. Zlasti bi bile poučne skupne razstave, da bi se obojne moči pomerile in uspehi pravičneje ocenili. Po tej razstavi bi želel, da povabi Narodna galerija kar kmalu še člane zagrebške „Zemlje“, zlasti še Brueghela naše Podravine, slikarja Krsta Hegedušića. O njem in njegovih je Ljubo Babić na predavanju, katero je ob razstavi priredil — v slovenskem jeziku — na ljubljanski univerzi, upravičeno poudarjal, da je prav njihovo delo pravo izhodišče in najboljše nade obetajoča kal samorodne, iz naroda zrasle hrvaške umetnosti bodočih dni.

K. Dobida.

GLOSE

NOV DOKAZ ZA DATIRANJE PREŠERNOVEGA SONETNEGA VENCA (v dopolnilo izvajanjem v LZ-u 1934, 119): Gospa Vaštetova je dobila 16. februarja 1934 v Državni knjižnici v Ljubljani v roke Illyrisches Blatt iz 1834. leta, v katerem je Sonetni venec privezan isti 8. številki z dne 22. februarja kakor v Vrhovnikovem primerku.

Gre za slučajno najdbo. Ker je bil Illyrisches Blatt pod signaturo 6610 izposojen, so postregli gospe z dubleto pod signaturo 39.739. Letnik je prišel z nekaterimi drugimi sicer že pred 9. januarjem 1912 v last Državne knjižnice. Toda v knjižnici postrežejo navadno s signaturo 6610, ki nima Sonetnega venca, a separatna priloga dublete pri biblioteški obravnavi 9. jan. 1912 ni dobila niti kazalke niti opozorila v katalogih. Tako se je zgodilo, da je ta primerek ostal prešernoslovcem neznan, izvzemši seveda tistega izmed njih, ki dokaza za datiranje Sonetnega venca ni hotel izdati (DS 1921, 41; DS 1925, 282), ker ljubi metode po načelu: Warum denn einfach, wenn es kompliziert geht.

Da so Prešernov Sonetni venec poslali med občinstvo res 22. februarja 1834, je sedaj izven vsakega dvoma: izpričana sta vsaj dva naročnika ljubljanskega tednika, ki sta ga prejela kot prilogo s številko 8. z dne 22. februarja 1834. Dokaz je tem prepričevalnejši, ker je živel eden izmed teh naročnikov v Dolu pri Ljubljani, drugi bil urednik Carinthije v Celovcu, kakor opozarja zapis na ovoju letnika pod signaturo 39739: Eigenthum des M. S. Mayer zu Klagenfurt.

Fr. Kidrič.